

Dreptatea lui Hristos

Întrebarea centrală, despre care este vorba, este: Ce are *Legea* a face cu dreptatea lui Dumnezeu, care ne este socotită nouă? Citim în Romani 2.13: „Cei care împlinesc legea vor fi îndreptățiți” – în sine un principiu deplin corect, în care însă este o problemă mare: nu există nici un „împlinitor al legii”! Nu este nimeni, care să facă binele, *nici măcar unul singur* (Romani 3.10-12). „De aceea, din faptele legii, nici o faptură nu va fi îndreptătită înaintea Lui” (Romani 3.20). „... dar, știind că omul nu este îndreptătit din faptele legii, ci prin credința în Hristos” (Galateni 2.6). Dacă un om este îndreptătit pe baza „faptelor legii”, aceasta înseamnă că Dumnezeu declară drept pe omul acesta pe baza etaloanelor unei anumite legi, și anume pentru că el a împlinit în chip desăvârșit faptele acestei legi. Însă unul din adevărurile mari, pe care Reforma le-a readus la lumină prin harul lui Dumnezeu, este tocmai acela, că omul de la natură este un păcătos de neîmbunătățit, care nu poate împlini nicio faptă a Legii și de aceea este total dependent de îndurarea lui Dumnezeu, spre care el își îndreaptă încrederea credinței lui, așa că Dumnezeu îl declară drept nu pe baza faptelor Legii, ci pe baza credinței.

Dar care este baza acestei îndreptări? În privința aceasta atât Luther cât și Calvin răspund: eu am nevoie de o dreptate, care corespunde deplin cerințelor lui Dumnezeu; deci aceasta este dreptatea lui Dumnezeu, și anume dreptatea care este valabilă juridic înaintea lui Dumnezeu; o astfel de dreptate (singura, pe baza căreia eu pot exista înaintea lui Dumnezeu) este dreptatea lui Hristos, căci El a împlinit pe deplin dreptatea Legii pentru mine; eu am nevoie nu numai de iertarea încălcărilor de Lege ale mele, eu am nevoie de o ascultare desăvârșită (și anume, față de Legea lui Dumnezeu); eu nu am aceasta, însă îmi este socotită ascultarea activă a lui Hristos; aceasta este îndreptățirea mea.

Dacă oameni ai lui Dumnezeu mari cum este Luther și Calvin au exprimat aceasta, și chiar în legătură cu o temă care mai mult decât toate celelalte este specifică Reformei, și anume îndreptățirea prin credință, atunci se ezită să spui ceva împotriva. Și cu toate acestea chiar și cel mai simplu credincios se poate întreba pe drept: Unde citesc eu în Scriptură că mie îmi este socotită împlinirea Legii de către Hristos? Unde citesc, că Dumnezeu îmi dăruie dreptatea Sa? Unde citesc eu despre dreptatea lui Hristos? (în afară de 2 Petru 1.1 într-un cu totul alt context.) Desigur aceste întrebări nu sunt combateri; însă totdeauna trebuie să ne dea de gândit când anumite expresii, care nicidecum nu se întâlnesc în Scriptură (și, așa cum cred, sunt străine duhului Scripturii), joacă un rol important într-o anumită teologie.

Este într-adevăr așa, că Pavel spune: „Hristos Isus, care a devenit pentru noi ... dreptate” (1 Corinteni 1.30), căci dreptatea, pe care noi o posedăm, se bazează pe ceea ce este El și ce face El pentru noi. Și realmente este așa, că Pavel spune: „tot așa prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepti” (Romani 5.19). Însă constă această ascultare în împlinirea Legii de către El? Este o ascultare legalistă? Care „dreptate a legii” cerea ca El să trebuiască să-și dea viața pentru păcătoși și ca El să poarte pentru ei blestemul Legii? Nu a învățat El ascultarea în ceea ce a suferit (Evrei 5.8)? El a fost ascultător până în moarte, da, până în moarte pe cruce (Filipeni 2.8)! Ce context este între această ascultare și Lege? A lăsat Legea pe un om drept să sufere? Însă această suferință, acest sânge vărsat, dăruirea Lui până în moarte era baza îndreptării mele. Ce are Legea a face cu aceasta? Legea a fost dată „primului om” (1 Corinteni 15.45) și era corespunzătoare lui, păcătosului, însă ascultarea lui Hristos corespundea celor mai adânci gânduri ale lui Dumnezeu și era spre glorificarea lui Dumnezeu.

S-ar putea spune: Hristos a împlinit poruncile Legii cu consecințele depline, da, până în moartea pe cruce? Ascultarea lui Hristos (Romani 5.19) este pusă tocmai față în față cu Legea și este în opoziție cu ea (Romani 5.20). Această Legea a fost adăugată ca să pună mai mult în lumină starea primului Adam și a neamului lui, și aceasta numai în Israel („... ca să prisosească *greșeala [încălcarea]*”); însă întreaga expunere de idei din acest capitol, este că dreptatea este nu numai pentru aceia care sunt sub Lege, ci și pentru aceia „care nu au păcătuit după asemănarea *încălcării* lui Adam” (Romani 5.14). Dreptatea este propovăduită pretutindeni, unde „păcatul a prisosit” (nu: „unde încălcarea a prisosit”; Romani 5.20). Toată intenția apostolului constă în a lăsa la o parte întreg sistemul Legii (sau al unei anumite legi). Desigur, primul Adam „a încălcat” și „Legea” (vezi Romani 5.14), însă această „Lege” nu era de felul: „Fă așa și vei trăi” (adică, dobândește viața ca unul care este mort), ci: „Fă așa, căci altfel vei muri” (ca unul care trăiește). Adam nu a trebuit să asculte, pentru ca într-o stare de moarte să dobândească viața, ci el a trebuit să asculte, ca să păstreze viața, pe care o avea deja și pe care el ar pierde-o prin neascultare.

Deci, este dreptatea noastră o dreptate a Legii (și anume dreptatea, pe care Hristos a dobândit-o pentru mine prin împlinirea Legii în chip desăvârșit de către El)? Pavel dă răspunsul: „Pentru că Moise scrie despre *dreptatea care este din lege*: ‚Omul care practică acestea va trăi prin ele.’ Dar *dreptatea care este din credință* vorbește astfel: ... ‚Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta’” (Romani 10.5-8). Aici sunt puse față în față cele două dreptăți și se exclud complet reciproc. Aici nu este vorba despre cine împlinește dreptatea Legii (păcătosul însuși sau Hristos pentru el), ci este vorba că dreptatea, care este din credință, nu este „dintr-o lege”, în orice sens au fi și din orice lege ar veni! Așa spune Pavel și în Romani 3.21: „Dar acum, fără lege [*chórisnomu*, ‚în afara (oricărui) principiu al unei legi’], s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, mărturisită de lege și de profeți.” Legea mărturisește despre dreptatea lui Dumnezeu, însă nu este baza sau etalonul dreptății.

Vrem să medităm consecvent la aceasta. Dacă dreptatea, pe care eu am primit-o, este o dreptate din Lege (și anume „dreptatea activă a lui Hristos”, adică împlinirea desăvârșită a Legii de către El), atunci trebuie să ne gândim bine, că:

- această dreptate este încă o dreptate omenească, care nu are nimic a face cu dreptatea lui Dumnezeu (și anume dreptatea Sa proprie și acționarea Sa în dreptate) [Remarc aici că învățătura lui Calvin este greșită deja în primele ei principii, prin afirmația lui că dreptatea lui Dumnezeu este o dreptate în om, care este valabilă înaintea Lui, sau pe care El a dăruit-o omului. De ce aceasta nu este valabil pentru sfințenia lui Dumnezeu? Este aceasta o sfințenie (în om), care este valabilă înaintea lui Dumnezeu, sau este însușirea proprie a lui Dumnezeu, că El este sfânt? Este îndurarea lui Dumnezeu însușirea omului de a fi îndurător, care are valoare înaintea lui Dumnezeu, sau este însușirea proprie a lui Dumnezeu, că El este îndurător? Și de ce este altfel cu dreptatea lui Dumnezeu? Expresia arată însușirea proprie a lui Dumnezeu, că El este drept; orice deviere de la acest adevăr simplu conduce la rătăcire.];
- această dreptate este o dreptate din Lege, și nu o dreptate din Dumnezeu (Filipeni 3.9);
- această dreptate trece pe lângă caracterul spiritual al Legii (care conține nu numai ce eu trebuie să fac, ci și ce eu trebuie să fiu);
- această dreptate constă exclusiv din ceea ce eu ar fi trebuit să fac („fă aceasta, și vei trăi”) și *nimic mai mult*; o dreptate din Lege nu-mi dă nici un drept la o legătură cu

Hristos înviat (Romani 6.7,8), la gloria lui Dumnezeu (Romani 3.23,24; 5.1,2) și la viața veșnică (Romani 5.21), la fel cum Adam în starea lui de nevinovăție nu avea un drept la aceste lucruri.

În toate este vorba că mai întâi noi trebuie să înțelegem ce loc avea Legea în planurile lui Dumnezeu. Dumnezeu a pus pe om la probă mai întâi fără Lege (de la Adam și până la Moise), și omul s-a dovedit păcătos. După aceea Dumnezeu a încercat pe om sub Lege (Israel începând de la Sinai), și omul a devenit călcător de Lege. Omul nu avea nici o dreptate, nici fără Lege și nici sub Lege. Și iată, după aceea Dumnezeu revelează dreptatea *Sa în afara oricărei Legi*. Și ce cuprindea aceasta? Că Hristos a dobândit pentru mine nu o dreptate omenească, legalistă, ci că Dumnezeu a condamnat în El omul meu vechi în totalitatea lui și a așezat în mine omul nou în dreptatea Sa proprie (compară cu 2 Corinteni 5.21): în Hristos, Omul ceresc, care acum este dreptatea mea (1 Corinteni 1.30). Omului vechi nu i se acordă o dreptate, pe care el nu putea s-o realizeze – aceasta ar fi fost indirect o îmbunătățire a omului vechi -, ci Dumnezeu a terminat definitiv cu omul vechi ca atare și l-a înlocuit pe acesta cu un om nou, care nu are nimic a face cu Legea (indiferent dacă el era iudeu sau grec), ci numai cu dreptatea proprie a lui Dumnezeu. El este în Hristos și din Hristos, și ca atare el nu mai este pentru Lege: „Astfel că și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.” (Romani 7.4).

Consecințele învățaturii despre dreptatea din Lege a lui Hristos sunt mult mai grave pentru noi, decât cred mulți. Este aici un om, un păcătos, care trăiește în carne; ceea ce el are nevoie (așa se învață), este o dreptate care corespunde Legii; deci, un altul (Hristos) a împlinit Legea și astfel a dobândit o dreptate care este din Lege, care îi este socotită acestui om, care este în carne; el este îndreptățit prin aceea că altcineva face ceea ce el însuși ar fi trebuit să facă ca și copil al lui Adam, care trăiește în lumea aceasta și este supus Legii – și apoi Hristos moare pentru acest om *îndreptățit!*? Ce loc și ce sens are moartea Lui aici? De ce să fie ispășite păcatele, dacă ele au fost înlăturate prin împlinirea Legii de către Hristos? De ce să mori pentru cineva care este deja desăvârșit îndreptățit? Sau este *sângele* lui Hristos care anulează păcatele acestui om? Însă atunci nu poate fi vorba de a face bun „tot ce în faptele noastre este nedesăvârșit” (așa cum am citat mai înainte pe Calvin). Aceasta este o formulare fatală, care subapreciază starea gravă a primului Adam. Nu este vorba de nedesăvârșiri în faptele primului om – Dumnezeu vede răul în el și nimic altceva; de aceea a murit Hristos.

Ce este deci dreptatea mea? A îmbunătățit Dumnezeu omul vechi, prin aceea că i-a socotit această dreptate a lui Hristos (și anume împlinirea Legii, în care omul vechi a ratat), *sau* Dumnezeu a condamnat definitiv pe omul vechi, l-a adus în moartea lui Hristos și în locul lui a pus un om nou, care trăiește în Hristos înaintea lui Dumnezeu? A îndreptat Dumnezeu (printr-o serie de fapte ale lui Hristos) greșelile mele în carne, *sau* Dumnezeu a sfârșit-o definitiv cu omul vechi? A îndreptățit Dumnezeu pe omul vechi, prin aceea că i-a anulat nedesăvârșirile, sau Dumnezeu l-a adus în moarte pe omul vechi? Omul nou nu are lipsuri, care trebuie îndreptate, căci Hristos este viața lui. Ori există o îndreptare a greșelilor omului vechi (însă atunci nu este un om nou), ori eu sunt un om nou în Hristos; însă atunci nu mai sunt greșeli care trebuie îndreptate, căci Hristos este pentru mine dreptate a mea înaintea lui Dumnezeu. Când greșesc (căci carnea este încă în mine), Isus Hristos, *Cel drept*, este Apărătorul meu (1 Ioan 2.1). Dumnezeu mă poate disciplina, dacă este necesar (căci carnea

este încă în mine) – însă eu nu mai sunt în carne. Când este vorba de dreptate și de Judecător (*nu* de umblarea mea practică în credință), este valabil Numeri 23.21: „El nu vede nici o nelegiuire în Iacov, nu vede nici o răutate în Israel. Domnul Dumnezeu lui este cu el și un cântec de triumf împărătesc este în mijlocul lui.”

Desigur nu este așa, că viața lui Hristos nu are *nimic* a face cu dreptatea mea. Este deosebit de important că tocmai El, „care nu a cunoscut păcat”, era Cel care a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5.21). Miresmei jertfei Sale de ardere desăvârșite de pe cruce îi aparținea de nedespărțit mireasma jertfei de mâncare desăvârșită a vieții Sale. El a lăsat să se vadă înaintea lui Dumnezeu ce este un om desăvârșit, și față de oameni a lăsat să se vadă cine este Dumnezeu – însă în această privință nu putea fi nici o legătură cu omul (Ioan 12.24,32). Dacă bobul de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur – dacă ar fi fost altfel, de ce a trebuit să moară? Dacă împlinirea Legii de către Hristos îmi este socotită mie, de ce atunci El a trebuit să mai poarte păcatele mele? El a înfăptuit pentru mine tocmai ceea ce eu am ratat! Eșecul meu ar fi atunci reparat prin ceea ce El a făcut pentru mine!

Da, dar ... nu ar fi fost ispășit! „Pentru că, dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos” (Galateni 2.21). Dar dacă Hristos a împlinit Legea pentru mine, atunci dreptatea *este* prin Lege și Hristos *a murit* degeaba!! Însă Dumnezeu fie preamărit! Omul în primul Adam (ca atare) nu este nicidecum îndreptățit, ci omul în ultimul Adam este îndreptățit! Și eu sunt în ultimul Adam și deci liber de Lege (Romani 6.14; 7.4,6; 10.4; Galateni 2.19), deci nu am nevoie de nimeni care să îplinească Legea pentru mine. Legea dobândește în principiu o dreptate omenească pentru primul Adam (Romani 2.13), însă aceasta nu mai are nici o însemnătate pentru mine, căci eu sunt în ultimul Adam; și ceea ce eu am acum este dreptatea lui Dumnezeu în ultimul Adam. Legea nu-mi aduce retroactiv în Hristos o dreptate a Legii, ci face invers. Ea dovedește totala lipsă de speranță a primului Adam. Legea putea face numai un lucru: să mă omoare; însă această moarte am suferit-o în Hristos, și acum eu sunt în El, ultimul Adam. Legea este dreaptă, însă nu îndreptățește și nu este pentru cei drepti, ci pentru cei nedrepti (1 Timotei 1.8-10); Hristos a fost născut sub Lege (Galateni 4.4), ca să elibereze pe cei care erau sub Lege, nu *prin aceea* că El a împlinit Legea pentru ei (cu toate că aceasta L-a îndreptățit să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare), ci prin aceea că El a devenit blestem pentru ei și i-a eliberat de sub blestemul Legii (Galateni 3.13)!

Moartea lui Hristos decide totul – însă această moarte nu are nimic a face cu Legea, căci Legea nu cere moartea unui drept. În Romani 5, unde primul Adam și ultimul Adam sunt puși față în față, este vorba tocmai despre această moarte a lui Hristos și nu despre Lege (așa cum am văzut în Romani 5.13,14,20). Acești doi capi de familie sunt puși acolo față în față, nu ca să îmbunătățească pe primul prin al doilea, ci ca prin moarte să înlocuiască pe primul prin al doilea. O dreptate prin Lege este: să îmbunătățești ceva la primul Adam. Însă ascultarea lui Hristos este exact opusul Legii (Romani 5.19,20). Repet: în toate este vorba că noi trebuie să vedem locul corect al Legii. Legea *nu este* expresia completă a gândurilor lui Dumnezeu – numai Hristos este aceasta. Legea este expresia completă a ceea ce o creatură trebuie să fie înaintea lui Dumnezeu, însă aceasta este cu totul altceva. Întregul ei caracter arată clar că Dumnezeu a prevăzut-o pentru cei nedrepti, căci aceasta se vede din repetatul: „Să *nu* ...”. Și chiar acolo unde Legea este pozitivă: „Voi *trebuie* să iubiți pe Domnul Dumnezeu vostru”, ea nu este expresia inimii lui Dumnezeu. Inima lui Dumnezeu nu cere dragoste, ci dorește dragostea care este dată de bună voie și din natură, așa cum Hristos I-a dăruit-o; ce degradare

ar fi dacă noi am privi dragostea pe care Hristos ca Om a dovedit-o lui Dumnezeu, numai ca împlinire a cerințelor Legii!

Și la fel este și pentru aceia, care acum sunt în Hristos. „Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit ...” (Efeseni 5.1,2) – ce are aceasta a face cu împlinirea Legii? Să iubesc pe altul așa cum Hristos m-a iubit pe mine, ce are aceasta a face cu faptul că eu iubesc pe altul așa cum mă iubesc pe mine? „Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați” (1 Ioan 3.16) – cere Legea aceasta de la mine? Nu este aceasta valabil pentru aceia pentru care Hristos a devenit regula lor de viață? (compară cu Galateni 6.15,16; Coloseni 3.12-15). Desigur, eu mă bucur de Legea lui Dumnezeu, și dacă iubesc, înfăptuiesc „en passant” (în treacăt) Legea lui Dumnezeu (Romani 13.8; Galateni 5.14; Iacov 2.8), dar din cauza aceasta Legea nu este regula mea de viață; aceasta este numai pentru aceia care sunt sub întâiul Adam, și formal numai pentru o parte din ei (și anume Israel). Regula mea de viață este una mult mai înaltă: „Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.19,20).

Anulez eu prin aceasta Legea? „Nicidecum”, spune Pavel, „ci noi confirmăm legea” (Romani 3.31). Pavel însuși pune această întrebare, pentru că ar putea veni contraargumentul: dacă deci îndreptățirea nicidecum nu are a face cu Legea și are loc exclusiv pe baza credinței, nu este atunci Legea făcută fără putere (fără efect, fără rezultat)? Nu, ci dimpotrivă, răspunde Pavel, căci numai așa se acordă Legii dreptul deplin. Tocmai când se afirmă că dreptatea noastră este o dreptate din Lege și că sufletul îndreptățit trebuie după aceea să îplinească Legea (din recunoștință sau din oricare alt motiv), tocmai atunci Legea *nu este* luată serios în seamă. Căci Legea condamnă pe omul în carne așa de deplin, că singura ieșire pentru om este moartea și înlocuirea omului vechi prin omul nou. Cine crede că prin împlinirea Legii de către Hristos suplimentar ar putea anula greșelile omului vechi, acela nu ia în serios blestemul Legii, pe care ea îl aduce asupra omului vechi. Un astfel de om face Legea fără putere și fără efect! Și cine crede că el ca credincios creștin se poate pune sub Lege, fără să cadă sub blestemul ei, dacă o încalcă, face de asemenea Legea fără putere. Un astfel de om de asemenea nu ia în serios blestemul Legii.

Însă Scriptura spune: „Pentru că toți [credincioși sau necredincioși] cei care sunt din faptele legii [oricare ar fi din principiile Legii] sunt sub blestem” (Galateni 3.10). Nu: toți care au încălcat Legea, ci: toți care stau pe acest fundament; ei sunt sub blestem. Tocmai acela care recunoaște că fiecare care stă pe principiul Legii în mod necesar este condamnat prin Lege, și că tocmai acela care din cauza aceasta are nevoie de dreptatea lui Dumnezeu, care nu are nimic a face cu Legea (Romani 3.21); tocmai acela care recunoaște că după etaloanele Legii nu este nici o speranță pentru primul Adam (nici prin împlinirea Legii de către un altul), ci că este speranță numai pentru aceia care sunt prin credința în ultimul Adam, tocmai acela „confirmă Legea”: el acordă drept deplin Legii. Nu este așa, că eu sunt îndreptățit pe baza Legii, în timp ce este un altul, care a împlinit Legea pentru mine, ci nicidecum nu am parte de îndreptățire pe baza Legii (Galateni 3.10,11). Dacă totuși dreptatea ar fi prin Lege (fie prin faptele mele, sau ale lui Hristos), atunci moartea lui Hristos ar fi fost degeaba (Galateni 2.21). Însă acum Hristos a murit, și de asemenea și eu am murit față de Lege (Romani 7.4,6; Galateni 2.19), însă unit cu un Domn înviat. Ca păgân eu niciodată nu am fost formal sub Lege, și în orice caz acum eu nu sunt sub Lege, ci sub har (Romani 6.14). De ce să fie

împlinită Legea pentru mine de către altul, și de ce să am nevoie de o dreptate care să fie bazată pe faptele Legii?

Primul punct în această învățătură este acela, că în cele din urmă este atinsă gloria Persoanei lui Hristos Însuși, atât în ceea ce privește viața Sa, cât și moartea Sa. În primul rând această învățătură lezează necesitatea și a-tot-suficiența morții ispășitoare a lui Hristos prin teza împlinirii Legii din partea Lui ca Locțiitor și prin aceasta ea lasă loc pentru o îmbunătățire a omului vechi, așa cum am arătat. Însă ea lezează și însemnătatea vieții Lui pe pământ pentru Dumnezeu. Este într-adevăr așa, că dreptatea, pe care eu va trebui s-o posed cândva înaintea scaunului de judecată, nu este altceva decât o dreptate a Legii, și anume dreptatea activă (împlinirea Legii) a lui Hristos? Nu este mai mult buna mea plăcere înaintea lui Dumnezeu? Dacă am fost făcut plăcut în Preaiubitul (Efeseni 1.6), este Preaiubitul atunci în privința aceasta numai un Om, care a împlinit în chip desăvârșit Legea lui Dumnezeu? Sau acest Preaiubit este Fiul, care a glorificat desăvârșit pe Tatăl pe pământ și a făcut lucrarea, pe care Acesta I-a dat-o s-o facă (Ioan 17.4)? – Sau se vrea să se afirme, că aceasta era exclusiv împlinirea Legii de pe Sinai? Un Fiu, care a venit pe pământ, ca să împlinească poruncile Tatălui și să rămână în dragostea Lui (Ioan 15.10) – a împlinit Acesta numai Legea lui Moise? Și porunca Tatălui, ca El să-Și dea viața, ca iarăși s-o ia înapoi (Ioan 10.17,18) – era aceasta o poruncă din Legea de pe Sinai? Am început capitolul acesta cu acest argument, și îl închei tot cu acesta, căci nu este nimic mai important decât ceea ce lezează gloria lui Hristos.

Nu, Scriptura nu spune, că mie îmi este socotită dreptatea (prin Lege) a lui Hristos, ci că Hristos este dreptatea mea – și ce Hristos! Acesta este Acela care în viața Lui și în moartea Lui a glorificat deplin pe Tatăl; Cel care pe cruce a glorificat un Dumnezeu sfânt și drept, tocmai pe locul unde judecata asupra păcatului L-a lovit; care a fost înviat prin gloria Tatălui (Romani 6.4) și căruia Tatăl I-a arătat dreptatea Sa prin aceea că L-a glorificat în casa Tatălui (Ioan 16.10,14; compară cu Ioan 13.1,32; 14.2; 17.1,5). Eu am voie să privesc la toată această glorie și să știu: acest Hristos este viața mea. Nu împlinirea Legii de către El a anulat greșelile mele, El *a murit* pentru greșelile mele. El nu a împlinit Legea pentru mine, ci El a purtat blestemul Legii pentru mine. Prin viața Sa El nu a desăvârșit omul meu vechi, ci prin moartea Lui eu am devenit un om nou; căci omul meu vechi a murit cu El, și eu sunt acum în ultimul Adam. Eu sunt în El, în Domnul înviat, și El este viața mea.

Pentru Dumnezeu nu este întrebarea, dacă el vede la mine o dreptate, care este prin Lege, ci dacă Hristos ia chip în mine (Galateni 4.19; compară cu Galateni 2.20). Pentru Dumnezeu este numai o Persoană importantă: *Hristos*. Nu numai un Hristos care a împlinit Legea (cu toate că El a împlinit-o în chip desăvârșit), ci care a glorificat pe Dumnezeu pe locul judecății. Hristos, Fiul Omului, care șade la dreapta lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, care este la sânul Tatălui, este totul pentru inima Tatălui. Însă Dumnezeu fie preamărit! Eu sunt în această Persoană, și El este viața mea; în El eu am fost făcut plăcut înaintea lui Dumnezeu. Eu am murit față de păcat (Romani 6) și față de Lege (Romani 7), și în ceea ce privește viața mea de acum în carne, trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine (Galateni 2.20).